

Таким образом, можно утверждать, что как отдельно взятая личность, так и весь коллектив находятся под влиянием процессов управления, что в свою очередь обуславливает их трудоспособность, продуктивность и активность в трудовой деятельности.

Ни одна организация, ни одно предприятие не может добиться успеха без управления. Как только доисторические люди стали жить организованными группами у них сразу появилась необходимость в управлении действиями всей группы для выживания. В данный момент управление необходимо так же, как и тысячи лет назад, но его суть существенно изменилась. Так, для повышения качества и количества производимого продукта предприятию необходимы слаженные действия персонала, что и обеспечивается с помощью грамотного менеджмента, реализуемого руководителем (управленцем). Данная схема управления на более глобальном уровне государственного управления способна повысить уровень экономики государства в целом.

Таким образом, для увеличения ВВП и для роста экономики страны нужно качественное и осознанное управление всеми сферами жизни. По словам Карла Маркса, «капитал – мертвая производственная сила, которая, подобно вампиру, живет только при всасывании живой рабочей силы, и живет тем больше, чем больше труда она всасывает» [3]. Данное утверждение ярко выражает смысл всех процессов общества, связанных с удовлетворением экономических потребностей человека. Следовательно, менеджмент – это наука управления всеми сферами жизни человека, в частности и экономической, исходя из чего роль института менеджмента – в управлении всеми процессами в обществе.

Украина вынуждена перестроить сферу управления, так как бездействие приведет к нестабильности экономики, за чем последует нестабильность политического состояния государства. Для решения обозначенной проблемы необходимо обеспечить диффузию менеджмента во все сферы жизни общества, что в свою очередь приведет к стабилизации отношений между институтами государства, а так же к установлению стабильности экономики предприятий, которые установят твердую непоколебимую управленческую структуру для более качественного и конкурентоспособного продукта. Все это приведет к стабилизации экономики и улучшению уровня жизни населения нашей страны.

Литература

1. Друкер П.Ф. Практика менеджмента: Пер. с англ.: Уч. пос. / П.Ф. Друкер. – М.: Издательский дом «Вильямс», 2007. – 400 с.
2. Викторова Т.С. Социальный институт [Электронный ресурс] / Т.С. Викторова // Образовательный сайт Московского государственного индустриального университета. – Режим доступа: <http://www.viktorova-ts.ru/page299/page396/index.html>.
3. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии / К. Маркс. – Том 1. – Санкт-Петербург: «Эксмо», 2011. – 1200 с.

Юденисова М.О., Кучер А.Т., доц.

ДВНЗ «Донецкий национальный технический университет»

РОЗРОБКА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИХ ЗАХОДІВ З ПІДВИЩЕННЯ ОБСЯГУ ВИДОБУТКУ ВУГІЛЛЯ НА ВУГЛЕДОБУВНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

Вугілля є основою паливно-енергетичного комплексу України. В умовах переходу країни до ринкової економіки зростає потреба в збільшенні рівня видобутку вугілля при зниженні його собівартості. Найважливішим завданням вугільної промисловості є подальше технічне переозброєння та реконструкція шахт Донбасу на базі передової техніки і технології видобутку вугілля і проведення гірничих виробок.

Україна за обсягами видобутку вугілля належить до першої десятки провідних країн світу, але значно поступається більшості з них за економічними показниками вугледобувного виробництва. Продуктивність праці в декілька разів нижча порівняно з Росією, Німеччиною, Польщею і в десятки разів нижча, ніж у США, Канаді, Австралії, Південно-Африканській Республіці. Переважна більшість вугільних шахт та розрізів є збитковими. Рівень заробітної плати найнижчий серед інших галузей паливно-енергетичного комплексу, внаслідок чого на підприємствах вугільної промисловості зростає дефіцит кадрів.

Незадовільний стан галузі зумовлений цілим рядом факторів як об'єктивного, так і суб'єктивного характеру. До об'єктивних належать складність гірничо-геологічних умов видобутку вугілля, низький технічний рівень вугледобувних підприємств, великий ступінь фізичного і морального зносу основних фондів. Суб'єктивні пов'язані з обмеженістю інвестиційних ресурсів, неефективною системою управління галуззю і відсутністю ринкового механізму ціноутворення на вугільну продукцію.

Основними напрямками, які необхідно, сьогодні удосконалити або реформувати, повинні бути такі:

- реконструкція, модернізація діючого та заміна застарілого обладнання;
- введення нових виробничих потужностей та підготовка нових вугільних горизонтів на діючих шахтах з використанням нового технологічного обладнання;
- вдосконалення вугільного ринку, забезпечення своєчасних платежів за відвантажену продукцію;
- створення дійових правових умов для залучення у розвиток галузі недержавних інвестицій;
- завершення реформування наукових установ та удосконалення системи фінансової підтримки наукової діяльності у вугільній промисловості;
- створення нового обладнання та засобів, а також нових технологій для забезпечення ефективної та безпечної праці шахтарів (з точки зору охорони праці).

На найближчу і середньострокову перспективу основними шляхами та засобами розв'язання проблем галузі є:

- першочергове проведення заходів, які не потребують значних інвестицій, можуть бути здійснені у відносно стислі строки і сприятимуть збільшенню обсягів видобутку вугілля, підвищенню його конкурентоспроможності – це заходи з використання наявних внутрішніх резервів підвищення ефективності функціонування вугледобувних підприємств;
- переорієнтація фінансових потоків на значне збільшення обсягів капітальних вкладень на підтримку виробничих потужностей діючих шахт, прискорення їх технічного переоснащення;
- усунення гострого дефіциту обігових коштів за рахунок надання одноразової цільової державної підтримки або пільгових державних кредитів, а також зменшення відволікання власних коштів підприємств на капітальні вкладення;
- припинення дострокового закриття глибоко збиткових вугільних шахт до розробки нормативно-правової бази щодо обґрунтування доцільності цього з огляду на пріоритети інтересів національної економіки.

Такі підходи до розв'язання проблем вугільної промисловості дозволять збільшити частку високопродуктивних і потенційно рентабельних підприємств, наблизити галузь до самодостатнього рівня.

Враховуючи необхідність підвищення рівня енергетичної безпеки країни, вкрай обмежені можливості Державної підтримки розвитку галузі, вимоги ринкової економіки щодо наближення галузі до самодостатності, у вугільній промисловості мають бути здійснені першочергові заходи із задіяння наявних внутрішніх резервів підвищення ефективності функціонування вугледобувних підприємств.

Збільшення обсягів видобутку вугілля за рахунок підвищення рівня використання виробничих потужностей на шахтах може бути реалізовано, але з ускладненням. Використання цього резерву гальмується через застарілість основних фондів, гострий дефіцит обігових коштів у вугледобувних підприємств на придбання необхідних матеріалів і запасних частин для ремонту гірничих машин та обладнання, недостатні обсяги капіталовкладень на вчасну підготовку запасів вугілля для відпрацювання та заміну устаткування, низький рівень організації праці тощо.

Для задіяння цього резерву необхідно:

- вжити заходів з усунення дефіциту обігових коштів вугледобувних підприємств (цьому може сприяти надання одноразової цільової державної підтримки на поповнення

обігових коштів, державних пільгових кредитів);

- збільшити обсяги капіталовкладень на підтримку виробничих потужностей;
- забезпечити вчасність розрахунків за вугільну продукцію, виплат заробітної плати;
- здійснити організаційні заходи, спрямовані на налагодження матеріально-технічного постачання, підвищення виробничої дисципліни, додержання вимог безпеки праці тощо.

Одним із основних напрямів підвищення ефективності вугільної галузі є збільшення концентрації гірничих робіт з використанням видобувної техніки нового технічного рівня, яка створена й успішно функціонує в Україні.

Заводи вугільного машинобудування за останнє десятиріччя налагодили випуск гірничопрохідницького устаткування, що за всіма параметрами не поступається кращим світовим аналогам. Це прохідницькі комбайни П-110, П-220 Новокраматорського машинобудівного заводу, комплекси устаткування для проходження вертикальних стволів Горлівського та навантажувальні машини, електровози Дружківського машинобудівних заводів, конвеєри Харківського заводу “Світло шахтаря” та ін.

В Україні розроблено і впроваджено надійні засоби кріплення гірничих виробок, зокрема анкерні системи, комбіноване кріплення типу АНТ, КШПУ, блокове кріплення, а також кріплення вертикальних стволів, з урахуванням геомеханіки приконтурного породного масиву.

Для забезпечення концентрації гірничих робіт шахти, разом із споруджуваними, насамперед повинні оснащуватися сучасною високопродуктивною технікою нового технічного рівня, виробництво якого налагоджено на заводах України, спеціальним «іменним» устаткуванням відповідно до гірничо-геологічних умов конкретних шахт.

На етапі технічного переозброєння шахт має здійснюватися постійне і планове впровадження високопродуктивного гірничошахтного устаткування. Це дозволить покращити всі техніко-економічні показники роботи вуглевидобувних підприємств, а також основну частину річних обсягів видобутку отримувати з високо навантажених комплексно-механізованих вибоїв.

Исаченко А.В.

Гомельский государственный университет имени Франциска Скорины, Беларусь

ИНВЕСТИЦИОННАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ БАНКОВ НА РЫНКЕ ЦЕННЫХ БУМАГ

Значение фондового рынка для жизнедеятельности любого государства сложно переоценить. Рыночная экономика не может существовать без развитого рынка ценных бумаг, с помощью которого осуществляется перелив капиталов между коммерческими организациями, отраслями и секторами экономики. Несмотря на длительный период реформирования экономики, в Республике Беларусь так и не удалось пока создать эффективный рынок ценных бумаг, обслуживающий интересы реального сектора экономики.

Многие коммерческие банки в настоящее время имеют достаточно большой объем свободных средств, которые возможно как инвестировать в различные виды деятельности, так и направить на приобретение ценных бумаг на фондовом рынке. В связи с этим наряду с государством, предприятиями, населением активным участником данного финансового рынка являются банки.

Размещение коммерческими банками ресурсов в ценные бумаги является разновидностью активных операций. Осуществление подобных операций обеспечивает банкам определенную долю доходов и является в современных условиях для банков альтернативой кредитных операций. Таким образом, под инвестиционной деятельностью банка на рынке ценных бумаг обычно понимают его деятельность по вложению средств в ценные бумаги от своего имени и по своей инициативе с целью получения прямых и косвенных доходов.

Важнейшей составляющей инвестиционной деятельности банка на рынке ценных бумаг является формирование и управление собственным портфелем ценных бумаг, который представляет собой набор ценных бумаг, обеспечивающий удовлетворительные для банка-инвестора характеристики доходности, риска и ликвидности, управляемый как единое целое.